

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

திருப்பாவை மூப்பதும் எம்பெருமானார் பெருமையைப்

பேசுவதுபற்றியே எவ்வாடிக்குத்

திருப்பாவை ஜீயரென்று

திருநாம மாயிற்றென்று ஸாதமான

நிர்வாணம் காட்டி

ஸ்ரீ காஞ்சி பிரதிவாதி பவங்கரம்

அண்ணங்கராசாரியர் எழுதிய விபரணம்

திருப்பாவை ஜீயர்

கிடைக்குமிடம் :

காந்தமாமா ஆபீஸ்,

சின்ன காஞ்சீபுரம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

திருப்பாவை ஜீயர்

— ஸ்ரீ காஞ்சி. அண்ணங்கராசாரியர் —

நம்மாடைவ ஸர்ப்பிரதாயத்தில் எம்பெருமானார்த்
ருத் திருப்பாவை ஜீயரென்று ஸர்ப்பிரஸித்தமான வ்யப
தேசமுள்ளது. திருப்பாவையில் மிக்க சுடுபாடு
கொண்டு அதை மதுஸந்திப்பதில் போர அபிவிஷ்
டரா யெழுந்த ஸர்ப்பிருந்ததுபற்றி அங்ஙன வ்யப
தேச முண்டாயிற்று என்பது தவிர மற்றுமார்
சிறந்த ஹேதுவமுண்டு. அதாவது, திருப்பாவையில்
ஓய்வோடு பாகரத்தலும் எம்பெருமானாரைச் சித்திக்க
வேண்டும்படியான சொற்றொடர்கள் அமைந் திருக்
கின்றன வென்பது. இஃது ஏறிட்டுரைக்கும் புற
யிலுமறிக்கே மற்ற முறையில் விவரிக்கப்பட மு
காண்க. மீமாபஸா சாஸ்திரத்தில் விநியோகப்ருதக்த
வம் என்கிற சியாயம் சுண்டு பெரும்பாலும் அநுஸந்
திக்கத்தக்கதாம்.

1. மாக்ஷித் திங்கள்.

● மதிநிறைந்த கன்னுள் ● என்பதற்கு சந்திகள்
நிறைந்த கன்னுள் - பரிபூர்ண கல்வபகும் என்பது ஒரு
பொருள். மத - ஞானம்; அது நிறையப் போகிற
நல்லநாள் என்பது உள்ளுறைபொருள். எம்பெரு
மானார் அவதரித்ததான் இருள்தருமா ஞானந்தவர்
களுக்கு ஞானம் நிறைவதற்கு ஹேதவான நன்னு
ளன்னோ? நிறையப்போகிற என்ன வேண்டுமிடத்து
(நிறைந்த) என்றது காலவழுவமைதி யென்பர்

தமிழர். “ஆசம்ஸாயாம் பூதவச்ச” என்பது வடமொழி வியாகரணம். யதிராஜ ஸப்ததியில் • அநபாய விஷ்ணுபத ஸம்ச்சரயம் பஜே • என்கிற சுலோகத்தினால் எம்பெருமானார் விலகாண சந்திரனாக ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டுள்ளார். அந்த யதிராஜசந்திரன் தோன்றிய நன்னுள் என்னவுமாம். சித்திரைத் திங்களானது மனிதர்களுக்கு முதல்மாதம். மார்கழித் திங்களானது தேவர்களுக்கு முதல்மாதம் என்னும் பொருத்தமுள்ளது. இது வியாக்கியானங்களிலும் விசதம். ஆகவே, ஸ்வாமியின் அவதாரம் முதல் மாதத்திலென்கிற ப்ரஸித்திக்குக் குறையிலலை.

2. கையத்து வாழ்வீர்கள்.

[பாற்கடலுள் கையத் துயின்ற பரமன்] திருப்பாற் கடலிலே துயின்ற பரம்புருஷன் கரீரபந்தராதன். நய்மாழ்வார் “உனது பாலேபேரல் சீரில் பழுத்தொழிந்தேன்” என்கிற பாசரத்தினால் பகவத் குணங்களைப் பாலாகப் பேசினார். அவர்தாமே அக்ருணங்களைக் கடலாகவும் பேசினார் “சீர்க்கடலையுள் பொறிந்த” என்ற பாசரத்தினால். இவற்றுக்குச் சார்பாக “அந்த குணஸாகரம் ப்ரஹ்ம” (அனந்தமான குணஸாகரத்தை யுடையவர்) பரம்புருஷர் என்பதனுள்ளு் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர். அவ்வளவோடு நில்லாமல் அக்ருணங்களைப்பேதமுது திவ்யக்ரந்தங்களில் வாய்வெருவுவதும் செய்கின்றார். எவஞ்ச, பகவத் குணஸாகரத்திலே அஸ்தமிதாய் பரவாய் இன்புறும் பரமர் எம்பெருமானுரென்க.

3. ஒங்கி புலனெந்த உத்தமன்.

“மண்மிசை யோனிகள் தோறும் பிறந்து” “ஞானங்களிந்த நலங்கொண்டு” இத்தியாதிகளானதுற்றந்தாதிப் பாசரங்களிற்படியே எம்பெருமானை விட ஒங்கி - அதிசயித்து. உலகத்தையெல்லாம் ஸ்வாதினமாக்கிக்கொண்ட உத்தமர் ஸ்ரீராமாநுஜ ரொருவரே. ஒருவர்க்கும் ஒன்றுஞ் சொல்லாதவர் அதமர்.

நிர்ப்பந்தத்தினால் சொல்லுபவர் மத்யமர். தம்முடைய கருணையினால் தாமே சொல்லுமவர் உத்தமர். *ஓராண் வறியா யுபதேசித்தார் முன்னோரென்கிற உபதேச ரத்தினமாலையின்படி உத்தமர் ஸ்ரீ ராமாநுஜ ரொரு வரேயாவர். நூற்றந்தாநியில் *மற்றொருபேறு மதியா தென்கிற பாகரத்தில் உத்தமனாகவும் கூறப்பட்டுள் ளார்.

4. ஆழி மழைக்கன்னு ஒன்றுக் கைகரவேல்.

இப்பாட்டில் எம்பெருமானுடைய ஆழியும் சங் கும் சார்ங்கமும் வருவதனால் "அடையார் கமலத் தலர்மகள் கேள்வன்" என்கிற நூற்றந்தாதிப் பாகரப் படிக்கும். "வவ்ருதே பஞ்சபிராயுதைர் முராரே?" என்கிற யதிராஜ ஸப்ததிப்படிக்கும் பஞ்சாயதாழ் வார்கள்ளின் ப்ராதுர்ப்பாவ விசேஷமான எம்பெரு மானார் ஸீஸப்பூட்டப்படுகிறார். ஒன்றும்க் கைகரவேல் — அருமையாகப் பெற்ற அர்த்த விசேஷங்களை ஒன்றும் ஒளித்திடாமல் வர்ஷித்த மேகம் * இராமா னுர னென்னுந் சீர்முயிலே. ஆழியுள் புக்கு என்ற விடத்து "உபசிஷத் துக்தாப்தி மத்யோத்தகுதாம்" என்கிற ஸ்ரீ பாலையகர திவ்யஸூக்தி மிகப்பொருத்த மாக அநுஸந்திக்கத்தகும்.

5. மாயிள மன்னு வடமதுரை.

ஆயர் குலத்தினில் தோன்று மணிவிளக்கு எம்பெரு மானார். இடக்கை வலக்கை யறியாத இடையர்கள் வாழ்ந்தவிடம் திருவாய்ப்பாடி. அதில் தோன்றிய அணிவிளக்கு 'ஆயர்பாடிக் கணிவிளக்கே!' என்று யசோதைப்பிராட்டியா லழைக்கப்படுகிற * அச்யுத பாநுவான கண்ணபிரான். க்ருபகர் என்று ஆளவந் தாரும், *வ்ருத்த்யா பகர் நரவடி* என்று மணவாள மாநிணிகளு மருளிச்செய்தபடி பகப்ராயர்களான அஸ்மதாதிகள் வர்த்திக்குமிடமும் ஆயர்குலமாதலால் இருள்தருமா ஞாலமாகிற இவ்வாயர் குலத்திலே தோன்றிய அணிவிளக்கு—ராமாநுஜ திவாகரர். "புண்யாம்போஜ விகாஸாய பாப த்வாந்த கடியாய ச

ஸ்ரீமாநாதரபுத் பூமேள ராமாதுஜ தீவாகரம்" என்னக்
கடவதே.

6. புள்ளுஞ் சிலம்பினகான்.

"புள்ளரையன் கோயில் வெவ்வி வியிசங்கு"
என்பது எயம்பெருமானார்க்கு மிகச் சிறந்த பரத்யாஜி
ஞாபகம். "பாலன்னை கண்ணத்துள் பஞ்ச சன்னி
கதம்" என்றபடி பாலன்பாசுற தீர்த்தது சங்கு:
ஸ்வரமி யெம்பெருமானும் 'துத்தே தங்கத் தவள
மதுரமி சுதத ளதவைகருபம் ரூபம் யஸ்ய ஸ்படயனிதி
ராம யப பணீநத்ரவதாயர்" என்றபடி பாலன்பாசுற
தருந்தத்தவர். மீதச் சங்கு வங்கு வாழ்த்ததென்னில்
[புள்ளரையன் கோயில்.] பூமருபப் புள்ளினங்கள்
புள்ளரையன் பூழ் தழுவப் புளரையமே' என்று
பொய்யாழ்வார் புள்ளரையன் கோயிலாகத் கூறிய
திருவரங்குத்திள் வாழ்த்தல் சக்கரம் சங்கு என்ற
பூரணத் தவ்யாயுதங்கள் சக்கரமானது 'கருதுமிடம்
பொருது' என்ற அருளிச் செய்யலின்படியே 'காழிவிப்
லொஷாத் நாரா கார்யம் சவுங்கனுககாக பாண்ய
ளஞ்சாரங்கள் செய்துகொண்ட யிருக்கும். திருச்
சங்கு அப்படியன்றிய 'கண்பது சொன்னல் உடனளந்
தான வாயமுதா, கணபனட கானினம் உடனண்
னை கைத் தத்தே" என்னும் படியிருக்கும். ஸ்வாமி
தாரமம் 'யாவச் சார பாசுற சுதரைக ஸ்ரீரங்கே ஸுத
மாஸவ' (சரணாக் கத்யே) என்ற ஸ்ரீரங்கரைதன்
கடடகாமயப் பற்றுக கோயிலே கதியாயிருந்தவர்.
ஆகவே 'கோயில்கங்கு' என்றது ஸ்வாமி யெம்பெரு
மானாரசுது மகப்பொருத்தம்.

7. கைக் சென்றெங்கும்.

[கைத்து பேசின பேச்சரவம்.] பூர்வாசார்ய ஸலக்தி
கனொடே கலந்தருக்கும்படி (அவற்றுக்கு முரண்
படாதபடி) ஸ்ரீஸலக்தி யருளிச்செய்தவர் ஸ்ரீராமாநு
ஜர் என்பது தவருடைய தவ்யஸலக்தியினால் லீத்தம்.
ஸ்ரீபாஷ்யம் தொடங்கும்போதே 'பகவத் போதாயந
கூதாம் விஸ்திஸ்னாம் ப்ரஹ்மஸலக்தி வ்ருத்திம்

பூர்வா சார்யாஸ் ஸந்தி கழி நி: தம்மதாறு ஸாரேண
ஸுத்திராகுராணி வ்யாக்ய்யாஸ்யக் தே" என்றாநுளிச்
சொந்தவர் ஸ்வாமி யொருவரையன்றே. அன்றியும்
கவந்து போகவதாவது ஸ. மொழி தென்மொழிகளைக்
கவந்து மணிப் பரவாமாகப் பேசுவது இத்தகைய
கீரந்தம் முதன்முதலாகத் திருவாரூரயிரப்படியே
தோன்றியது. அது பின்னா ஸாஸ்திரகாயினும் "எதி
ராசர்பேரருளால்" என்று மணவாளமாமுனிக ளருளிச்
செய்தபடியே ஸ்வாமி கற்பித்த நடையேயாம் அது.
ஆகவே ஒருமொழிகளைக் கவந்து பேசின பேச்சுக்கு
நிதான பூர் ஸ்வாமியென்று குறிப்பிட்டவாறு.

8. கீழ்வானம் வெள்ளென்று.

"மிக்குள்ள பிள்ளைகளும் போவான் போகின்றா
ரைப் போகாமல் காத்த" என்றால் ஸ்வாமிபிள்ள
ப்ரபாவமே வளந்து ஸுபரிக்கும். "அர்வாஞ்சோ யக்பத
ஸரணிதவந்தவமாச்சித்ய. பூர்வோ மூர்த்தகா யஸ்யாந்
வ்யாபுரகதா தேசிகா முக்திமர நி" என்ற பட்டரீ
ஸ்ரீஸுலக்திப்படிக்கும். "பாத போமாயோஸ் ஸம்பக்
தேக ஸமித்யமாக சிபவாக்" என்ற சிகமாந்த மகர்
ருளுலக்திப்படிக்கும் திருவடி. ஸர்பந்ததக் காரே
பிள்ளேஸர்க்களையும் திருவடி ஸர்பந்ததக் காலே முன் னே
களையும் வாழ்வித்தவர் ஸ்வாமி யென்பொருமானார்.
மிக்குள்ள பிள்ளைகளென்றது ஸ்வாமிக்கும் பூதப்பர்களா
யிருந்த பூதவர்களை. அவர்களைப் போகாமல் காத்து
என்றதும் அவதரித்து அவர்களை வந்ததி யெய்து
வித்தபடியைக் காட்டுவதாம்.

9 தூமணி மாடத்துக் கற்றும்.

[மணிக்கதவம் தான் திறவாய்] மணிவென்று
ரத்தனத்திறகுப் பெயர் வாய் வளங்களுக்கையாலே
ஒளிபது என்கிற ஸங்கதைய ஸுத்திதமாகிறது. கதவு
என்பதுபதார்க்கு வங்களைச் சேமித்துவைப்பது. ஸ்வாமி
யினுடைய சிவ்யக்ரந்தங்களே இங்குக் கதவைப்பன.
ஸ்வாமி உருளிச்செய்தவை பூர்பாஷ்யம். வேதாந்த

தீபம், வேதாந்தஸாரம், வேதாந்த ஸங்க்ரஹம், சீதாபாஷ்யம், சரணுகதி கத்யம், ஸ்ரீரங்க கத்யம், ஸ்ரீவைகுண்டகத்யம், நித்யம் என்று ஒன்பது திவ்ய கீரந்தங்களாகையாலே அவையே இங்கு மணிக்கதவமெனப்படுகிறது. அவற்றைத் திறக்கவேணுமென்றது— அவற்றிலுள்ள அரிந்த விசஷங்கள் எங்களுக்குமும் நிலமாம்படி விளக்கி யருளவேணு மென்றபடி.

10. நோற்றுச் சுவர்க்கம் புகுகின்ற.

நோற்றுச் சுவர்க்கம் புகுகின்ற வம்மனாய் அருங்கலமே! என்ற இரண்டு விளிகளிலும் ஸ்வாமியின் ப்ரத்யயிஜ்ஞை நன்கு உண்டாகும். நோற்று என்றது மஹாபாக்ய வசத்தாலே என்றபடி. ஸுவர்க்கம் புகுகின்ற = வர்க்கமென்று ஸபுஷாத்திற்றப் பெயர் : ஒரு வகுப்பு என்றபடி. (ஸு) என்பதனால் மிகச்சிறந்த வகுப்பு என்றதாகும். யாதவ பாகாசரிடத்திலே வாசித்துக்கொண்டிருந்து அவர் சரையிலே ஒதுங்கியிருந்த ஸ்வாமி அவதடைய கருத்தின்படியே ஆபத்துக்களை யடைந்து போகாமல் நம்போலியர்காரின் பாக்யவசத்தாலே பெருந்தேவி மணவாளான ப்ரஞ்ளாளானது பரமஜ்ஞைபக்து இலகஷி ஸ்ரீவைஷ்ணவ வகுப்பிலே புகுந்து அனைவர்க்கும் தாயாயிருந்தவர். சுவர்க்கம் என்பதற்கு ஸ்வர்க்கமென்கிற பொருளானாலும் “யஸ் த்வயா ஸஹ ஸ ஸ்வர்க்கோ நீரயோ யஸ்த்வயா விநா” என்ற ஸ்ரீராமாயணத்தின்படி எம்பெருமானோடு கூடப்பெற்றவ ரென்றதாகும். ஸீத்தாச்ரமத்திலே நீண்டும் வகுக்கென்கொண்டு வந்த வேடனும் வேருவீச்சயுமான பகவத்தம்பநிகளோடே கூடப்பெற்றவரென்கிறபடி. அருங்கலமே! என்றது அருமை அபருமை வாய்ந்த ஆபரணமே! என்றும் உத்தம ஸத்பாத்ரமே! என்றும் பொருள்படும். நம்புடைய குருபரம்பரையிலே மஹாபூஷணமாக விளங்குமவர் ஸ்வாமி. “தஸ்மிந் ராமா நுஜாரயே குருதிச பதம் பாதி நான்யதீ” என்றுமபடிக்குப் பொருத்தமாக உத்தம ஸத்பாத்ரமாயும் விளங்குமவர்.

ஹந்தி தமாம்ஸிபும்ஸாம்" என்றவிடத்திலுமிதுகாணலாம். கோ வல்லவர்-மஹாவித்வான். அவர்தம் பெற்றுகொடி—ஸ்வாமி. கோ அ(ம்)ஸ்-ஸ்வதந்திர சல்லர்.

12. கணத்தினக் கற்றெருமை.

ஸ்வாமியின் திருவவதார ஸ்தலமான பூர்பெரும் பூதூரில் இரட்டித்து ஸேவிக்கும் பாகபரிது. பூருவா னாரியர்களும் தங்கள் வியாக்கியானங்களின் முடிவிலே எம்பெருமானாரை ப்ரஸ்தாவித்திருக்கும் பாகரமுமிது. இங்கு இவ்வளவே நாமெழுதப் போதும். ஆரினும் சிறிது விவரிக்கலாவிறது. இப்பாட்டில் நற்செல்வ னென்றது ஸ்வாமியைக் கருதி. நற்செல்வ னென்பதை வாடமொழியிற் கூறவேணுமானால் கஷ்மி ஸம்பக்னி என்னவேணும். பூரீசாமாயணத்தில் • கஷ்மஜே கஷ்மி ஸம்பக்னி • என்னப்பட்ட இனையபெருமானாய் திரு இனையாழ்வாராகத் திருவவதரித்தவர். அவர் "அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி" என்று ஸ்வாவதாரத்திலே அடிமை செய்யப்பெற்றார்; "வர் "சித்ய கிங்கரோ பவாமி", என்று அர்ச்சாஸ்தலங்களிலே ஒப்புயர்வற்ற அடிமைகள் செய்யப் பெற்றார். "மன்னிய தென்னரங்காபுரிமாமலை மற்று முவாழி கார்",

13. புள்ளின்வாய் கண்டாண்.

இப்பாட்டில் கள்ளந் தவிர்த்து கலத்தென்றது உயிரான சொற்றொடர். "கிம் தே வக்ருதம் பாகம் சோரேணுத்மாபஹாரினு" என்றபடி ஆத்மாபஹாரக் கல்வமென்றுண்டு; அது தவிர மற்ற ஒரு கள்வம் கேண்மின்; "ஏகஸ் ஸ்வாது ந புஞ்ஜீத புஞ்ஜீத பஹு பிஸ் ஸஹ" "இன்கனி தவியருந்தாவ" என்கறபடியே பேசிய பாதார்த்தங்களைப் பலரோடங்கடி யறுபவித்துக் களிக்கையன்றிக்கே அசவறியாதபடி யறுபவிக்கக் கள்வம்; எம்பெருமானார்க்கு முற்பட்ட சூராரியர்கள்தான் இத்தகைய களவாமிருந்தது; அதனைத் தவிர்த்தவர் ஸ்வாமி யொருவரே. தவிர்த்து எல்லாரோடங் கலந்து அறுபவித்தவர். "பின்னை களெல்லா

ரும் பாவவக்களம் புக்கார்" என்றதும் ஸ்வாமியின் பெருமையை கிளைப்பூட்டும் பாவவக்கள மனப்பது காலச்சுப மண்டபம்; அதில் எல்லாம் பழம்பெற்றது ஸ்வாமியிக்கு ஐம்பு இல்லை; அதிகார சேக்பண ணிப் பவர் விளக்கப்பட்டிருந்தார்கள். அங்கு மேற் கொடுத்த அதிகார ஸம்பத்தி யில்லையென்று கொண்ட ஸ்வாமியின் காலத்தில்தான் பின்னை எல்லாரும் பாவவக்களம் புக்கார், அதனை நன்கு காட்டின படி.

14. உங்கள் புறங்கூடைத் தோட்டத்து

இப்பாட்டில் "செங்கழகீர் வாய்க்கெழ்ந்த ஆம் பல்வாய் கூப்பின" என்பதில் ஸ்வாமியின் திவ்யப் பாவமொன்று கிளைவுக்கு வரும். ஸ்வாமி யாதவ ப்ரகாசரி தத்திலே பூர்வபகடி வேதாந்தம் வாசித்த போது "ஸ்ரீவம் கல்வதம் ப்ரஹ்ம" ஐதக ஸ்வாமியம் ஸர்வம் "தத் தவமஸி" இத்யாதிச் சூத்திரங்களுக்கு அவர் கூப்பாத்தம் கூற. ஸ்வாமி "இப்படியன்றி பொருள்" என்ற உபபங்கமான அர்த்தமாகவிச் செய்ய, மேல் வாய் திறக்கமாட்டாதே ஐங்காரம் மண்ணிப் போத்ததாக வைப்பவ நால்கள் விளம்புகின்றன. அது இங்கு கிளைவுக்கு வரும். ஸ்வாமி திருவாய் மலர்ந் தருவியது செங்கழகீர் வாய்க்கெழ்ந்த ம; யாதவர் மறு மாற்றப் சொல்ல மாட்டாமே வாய் நுழைக்கிடந் தது ஆர்பல்வாய் கூப்பினமை. மேலே "செங்கல் பொழைக்கறை வெண்பல் தவத்தவர் சம்பன் திருக் கோயில் சங்கிடுவான் பரகின்றார்" என்றதும் ஸ்வாமியின் மிகப்பொருத்தம். செங்கல்பொழைக்கறை = "சாஸ்திரை க்ருஹித பீதவஸா" என்பதில் யின் பிறற்றப்பட்ட திவ்ய நூர்த்தி வெண்பல் = "அச்யபபதார்ப்பது யுக்மருக்மவ்யாமோ ஹாசஸ் சதி தராணி ப்ரணய மேகே" என்றுபடி. பவாசிரக் க ஸார்வஜனமரணகாலே "யத் தஸ்ய தஷ் - தே ந்யம் சக்ரணை மசாணே நச்சயத் தந்தபங்கதி" என்றுப் படி. திறிபாட்ட பல்வக்காட்டப் பொருள் தவத் தவர் = மம, மம என்னுதே 'தவ, தவ' எனச் சொல்லும் பரிமளிக்க நிர்வாய். தங்கள் திருக்கோயில் = அபுதன ரூபாய ஆதின த்திலிருந்த கோயில் தங்கள் திருக்கோயில்

பட்டவொரு தெய்வத்தைப் புதல்வனாகக் கொண்ட
 நந்திகூபன் போலே ஸ்வாமியும் 'மதுராஜ ஸம்பத்
 குமாரா!' என்னும்படி செவயப் பிள்ளையைக் கும்
 புத்திரராகப் பெற்றவர் (உபய) உபயவென்
 கிறத நாமம் இது தமாகிறதென்று கொள்ளத்திற
 யில்லை. (கோயில் காப்பான்) * ஸ்ரீமதி ஸ்ரீரங்க சாய
 மதுபதரவா மதுநாம ஸம்வரத்தய* எனும்படி
 ஸ்ரீரங்க ஸ்ரீமத கரத்தனினவர் ஸ்வாமி. (கொடித்
 தோளும் தோரண வாசல் காப்பான்) "உபய விபூதி
 ஸா தாஜய பட்டா டிஷ்டதா!" எனது ஸ்வாமிக்குக்
 கட்டினார். இதே கோயல் காப்பானே * என்பதனால்
 லீலா வட்டிஸாபாஜய பட்டா டிஷ்டதா உசாப * என்று
 இங்கு உபய விபூதி ஸாபாஜய பட்டா டிஷ்டதம்
 உசாப லுங்கிறது. 'கொடியணி கொடுமை' தோபுரம்
 குறுகின * உப வரைத் * தரண * நைத்து உபயம்
 தெ * தன * உப * எனது * படி * கொடித்தானம
 தோரணவ * உப * இதய வட்டிஸாப, அபதயம் பிறர்
 புகா தபடி கரத்தநாபவர் ஸ்வாமி.

17. அம்பரமே தண்ணீரே.

அ பரத்தையும் தண்ணீரையும் சொற்றையும்
 அறம் செய்யலா ஸ்வாமி * அபரம் வ்யோம வஸி
 த்ரயோ என்ற நிகண்டிப்படி அம்பரமாவது ஆகா
 சம்; பரமாகா மேனப்ப கிற பரமபதா, அனதயும்,
 விநாயகத்த தண்ணீரையும். * அநம் ப்ரஸாதே கி
 வ்யஸு நாத * என்று உபஷித்தல் அனமகச
 சொல்லப்பட்ட பரபரஸ்ரீமாநுபவத்தைய் அறஞ்
 செய்யுமெம்பெருமான் க் பு"மாத்ரபரஸ்ரீமாநாயாய
 உபகரித்த ன்னவர் எம்பெருமானா. மல "அம்பர
 மூடறுத்து ஓங்கயலகளந்த வும்பர் கோமான" என்ற
 தும எம்பெருமா னுரை நன தரி உபபூட்டும். ஆளவந்
 தாநுடய சரம த்நமேஸ்யை ஸ்வாமி ஸேவககப்
 பெற்றபோது 'ஆளவந்தா' ராடே நான சாந்து
 வாழ்ப பெறில் பரமபதத்திற்குப் படிக்க டியி ருப்
 பேசின!" என்று ஸ்வாமி பணித்ததாக ப்ரஸித்தி.
 ஆளவந்தாரோடே சேர்ந்து வாழ்ப பெருமற போன

தும் * யத்பார்போகஹக்யாக சீலாகப்படியும்
“யுகவெண்ணோ நான்” என்ற ஸூகஜப்படியும்
அவருடைய விஷ்ணுதுக்ரஹ பாதரோ யிந்திரப்
பெற்ற சபதாமனூல சத்யவிபூதிக்கர் ஸீலாவிபூதிக்க
கும் திஷ்டச்சகவர் தன்னி உபய விபூதியையுள் ஒரு
போல யாக்கனவர் நம ஸவாட யனது ப்ரஸீத்த
மாயிற்று. “மதுகனி கொண கொண உயராதி
வை கு டு காணமினை” என்ற விடத்து வியாகத்யா
னத்தில் உபய விபூதிக்கும் திஷ்டச்சகவர் தன்னி
பெணை பட்டாடையாக அடிக் செய்யப்பட்ட
பிரகாரமும் உபபெருமை ஸ்வாரிகது கி புநர்ந்யாய
ஸீததமே அபரத்தை — பரமாகசத்தை. மண்ட
முத்தவர் என்ற மாயிற்று.

18. உந்துமதகனிற்றன்

[illegible]

19. குத்து விளக்கெரிய

சுருக் காட்டிய பூர் நாட்டி பகவான்தே ரங்கி , நமர நூர்
பகி : ஸட்டு பாயாயம் எழுந்தகூர் சிறுநிலையாதது
விசேஷம் பெற்று அவ்விடத்திலேயே அகாட்சி உலாக்கு

[illegible]

பாடலையுண்டு தன்னுள்ளம் தடித்து அதனால் வலியில்ல
 சேயிரமோறுள் என்று சரிய சங்கமாகச் சொல்லப்
 பட்டவர் ஸ்வாமி கல்கில சங்கம் நேரயமான
 புணையுண்டு ஓச நகரங்கூடும், யதிராஜஸிம்ஹம்
 திருமங்கை பாழ்வாண்டிய தீவபஸுக்கதிகளைபுண்டு
 அதனால் தடித்திருக்காமல்கிரா அபுதனார் உதற்கு
 மலையும முழங்கும விலகணமாயிருக்கும். முந்நா
 றுண்டு வேதகோதின பரதவாஜமந்நாவுத்தகு தேவேர்
 திரா வேதங்களை மலையாகக் கட்டினனென்று
 வேதமே சொல்லுகையாலே வேதமே மலையாகக்
 கொள்ளவிரியது. அதில முழங்காவது * தாமஸப
 தத்வா சீதரிதம் குதாபா * எனதுபபடி தாம
 ஸுதக்ஷமங்கன பொதுதிருக்குமில்ல. அதிலே மன்
 னிக் கட்டிநது வெளிக்கவிஷயங்களில் திருக்கண செலுத்
 தாதித * ஆத்மநீயவ உதமாநம பச்சர் ஸுதித்தருப
 பவர் ஸ்வாமி. (அதிவுந்து) ஏமா அவதரித்தது
 எதற்காக? என்று தம் அவதார பரையாஜன்கதைக்
 குறக்கொண்டு என்றபடி. (தீவிழிந்து) (அமரகோச)
 * புத்தி மரீஷா நிஷுணாதி * என்றவிடத்து புத்திபர்
 யாமமாகப் படிக்கப்பட்ட (தி) என்பது புகுத்
 தியென நீற்கிவறது. அது வித்தத்திருப்பது—யானிக்
 தருப்பது ஸ்வாமிக் காலங்க (எப்பாடும் போந்து
 உதறி) * ஸ்ரீசங்கம் கரிசைலமஞ்ஞகயாந தார்ஷ
 யாதரிஸிம்ஹாசாலன ஸ்ரீகர்மம் புந்ஷாத்தபருச
 பதர் நாராயணம கையிசம், ஸ்ரீமத் தலா, தீவபரயாக
 மதுரா யோதயா கயா புஷ்கரம் ஸானகரபயிரிர்
 நீஷுவய சமீத ராமாதுஷாயம் ஸுக் * என்கிற
 படியிய எண்டிசையும் பாதசாரததாலே ஸஞ்சரித்து,
 ஆங்காவது வ்பக்காகுண்டாலில அவர்களை உதறி
 வருளினவர் ஸ்வாமி.

24. அன்றிவ்வுகைமனந்தாய்.

இதில் "வென்று பகை கெடுக்கும் நின் கையில்
 வேல் போற்றி" என்றதை உபதராகக் கொள்க.
 கொலவது கொல் எனனுமாபாபில வெல்வது வேல்
 எனப்படும். கண்ணபிரான திருக்கையில வேலாகச்

கொல்லப்படுவது திருவாழியாழ்வரன். ஸ்வாமி திருக்
கையில் வேலாகச் சேரலப்படுவது தரிதண்டம்.
ஹத்தியி. "வெவக ஸ்வேர யஜ்ஜிரபூக் வேத்ர
ஸ்தஸ தரிதண்டம்" என்று. "சேனயர் கபா ஸ்வாமி
யாகத் திவ்வாதரிக்க. உபயவிபூக் கீரகாஹ சிபுண
மயி அவஸ்தாபய திருக்கயிதுளை திப்பிரமபி
த" என தரிதண்டம் மாயிற்று எவ்வப்பாட்டது அக்கத்
திப்பிரமபூக் எவ்வளவு சகஜம் அல்லவாயும்
வொமயின தரிதண்டம் தக்க நுண்பென்க நாம
பொருத்தி ஸ்வாமிக்க. பேசவேண்டிய பெரும
கருவொலார் தரிதண்டம் ததிமேலா மதுதனாதிதரத்
தனமொலா மதித்திப் பேசப்பட்டுளன. அங்ஙனம்
கொள்க. "பொண்டவொட தரிதண்டம் வந்த
தண்டம்—ராமநுஜனய விகனாங்கி ரு கஸ் தரி
தண்டம்" என்று. "ததித ராமநுஜாய் பி
கதம பிரவத்யுதனம் தரிதண்டம்" என்று பேசப்
பட்டது. "சுபாய வொறு பனக கெடுத
மெவதெற்க விரணம். அபாடி பாட கையில்
கொள்க. மதுகேரதுக்கு மருகனாசனனா சொ
புக நாம மதிதம்" என்க. மதுகனாசனனம்
மெய்தமடியா மெய் நனாக

25 ஒருத்திமகனாய்ப் பிறந்து

நித்யவானமுதல் தன் தீவர நினைத்த சஞ்சன்
கனாதப பரிபரிதது மன மயிற் றி னெழுந்
டு ஸ நி நிரா ளவ மி. க. ளவ கணவாணி த்
தி லே அனர்த . வான க ப . திபயிரந்த . பால,
ந லெ மி க்த கனர்துத் . னைக வந் திபயி நந
வர் ஓவர் ப்ரணத . கவனடம க.க. பப்
பிபப பித் . (ப்ரபடச்செம் .) னிபயி ஓளித் து
வளர்தவா வவாமி. வாழப டவாமி. கித் வதப
விபத னித் திபயி கித் திபயி கித் திபயி கித்
கவது ப்ர . தவா தம் பரபாவா கித் திபயி கித்
வவாதி கித் திபயி கித் திபயி கித் திபயி கித்
பரக் திபயி கித் திபயி கித் திபயி கித் திபயி
"பவவண்ட த் திபயி கித் திபயி கித் திபயி
"பவவண்ட த் திபயி கித் திபயி கித் திபயி

எம்பார் பின்னான் முதலானார ஸ்வஞ்ஞராக் கினவர் ஸ்வாமி. (பகவத் குணங்களை எவரும் பறையாற்றினவராகையாலே தானே பறை யெனத் தருவர்) (பகவாண்டுகரப்பவர்) பெரிபாழ்வார் போலே எம் பெருமானாகுதல் தாம் பலலாண்டு பாடினது மட்டுமன்றிய பலலாடிரவரைப் பாடுவீக்கவும் வல்லராயிருந்தார். (கோலினக்கு) ஸ்ரீ வைஷ்ணவ குல ப்ரதிபமாயிருந்தவர். (கொடி) ஸ்ரீமலலக்ஷ்மண பாரிந்தர் ஸீர்தாந்த விநாயகவஜ்ர மென்று பிறரைச் சொல்லும் போது ஸ்வாமிக் 'ச் சொல்லவேண்டியோ? விஷ்டாத வைத ஸீர்த்தாத விநாயகவஜ்ரமெனக. (விதானம்) கண்ணன் வடமருதாயினிருந்து திருவாய்ப்பாடிக் கொடுத்தருளு. போது "தொடுத்தது மேல விதானமாய் பெளவீரராவின்" என்ற த் 'ச்சங்க விதானத்தின் படியே விதானமாயிருந்தவர் ஆதிசேஷரான திருவனந்தாழ்வான; அவரையன்றே ஸ்வாமியாக வடிவெடுத்தார்.

27. கூடார வெற்றிஞ்சிற் கோலிந்தர்!

யஜ்ஞாந்தி பரஸ்வாரான பல பல ஆத்மைநிக் கள் முதலே ஸ்வாமியோ, எதிர்ப்பு கொப்பவர் களாய் (கூடாரதவர்களைய) திருந்து பிறகு கூடினவர் களாய் ஸ்வாமிக் குறைநியைத் தந்தார்கள். அவர்களை வெல்லவந்தது உறுபாயிடுக ளீர்களை யுளையவர் ஸ்வாமி. அந்தச் சார்கள எவை யென்றிச. கேவலம் வைதஷ்யம் மட்டுமல்ல, திவ்ய மங்கள விந்தல கணங் களாம், திவ்யசத்ம் குணங்களும் பல பல. ஸ்வாமியின் வடிவழக ஸேவிகை மாத்ந்தத்திலேயே விநாட்ட வாகள் பல பலா (கோலிந்தர்) பகக்களை மேல்பத னு 'வகண்ணா கோலிந்த ருயினன், ஸ்ரீ ஸரிகதிகளும் கோசபதார்த்தமென்று கீழே காட்டினுமாகையாலே ஸகலப்ரமாணங்களையும் "பிரபதயல்பச் சதாத் வேதோ மாமயம் பரதரிஷயதி" என்றும் டியான பீதியைப் போகடி சக்ததையையாலே ஸ்வாமியும் கோலிந்தர். பகப்ரயாகளான கம்சமுகாத்தவ ரென்றுமாம்.

28. தலைவன் பிச்சொந்து.

“குறையொன்று மில்லாத கோவிர்தா! உன் தன்னைப் பிறவி பெறுந்தனை புண்ணியம் யாமுடையோம்” என்றும் வார்த்தை ஸ்வாமி யெம்பெருமானாரை நோக்கி ஸ்ரீவைஷ்ணவ குலத்தவர்கள் யாவரும் சொல்லத் தக்கது. ஞானம் அனுட்டானம் பரஸம்ருத்த்யேக ப்ரயோஜனத்வம் ஆகிய மூன்றும் ஆசார்ய பீடஸ்தர்களுக்கு அவச்யாபேகிதங்கள். ஞானமிருந்து அனுஷ்டானமில்லையானாலும் பயனில்லை; அனுஷ்டானமிருந்து ஞானமில்லையானாலும் பயனில்லை; இவை யிரண்டு மிருக்கவேண்டுமென்பர்: இவை யிரண்டு மிருந்தாலுங்கூட, பரஸம்ருத்தியே பேராயிருக்கையிலையாகில் பயனில்லை; இவை மூன்றும் கன்கு நிறையப் பெற்றவர் ஸ்வாமியே. குறையில்லாத—குறையொன்றில்லாத — குறையொன்றுமில்லாத என்று யோஜித்து மேற்சொன்ன மூன்றிலும் குறையற்றிருப்பவர் ஸ்வாமியே யென்று கொள்வது. கூரத்தாழ்வான் ஸ்வாமிக்கிட்ட தனிப்பனில் “தலைவன்கித்தோ” என்று விசேஷணமிட்டது பரஸம்ருத்த்யேகப்ரயோஜனத்வத்தையே காட்டினபடி. இத்தகைய பெருமை வாய்ந்த ஸ்வாமி நமக்குக் குல கூடஸ்தராகித் திருவவதரிக்கப்பெற்றது வாசாமகேசரமான நமது பெரும் பாக்கியமன்றோ. தவீபாந்தரங்களிற் பிறவாதே ஐயம் பூத்விபத்திற் பிறந்தது, பசுபதிக்கிரமிடாதிபொனிகளிற் பிறவாதே மாஸிடப்பிறவியிற் பிறந்தது, அதிலும் பகவத்பாகவதபக்தி முதலியவற்றுக்கு நிலமல்லாத மறுஷ்யவர்க்கத்தில் பிறவாதே ஆஸ்திக குடும்பத்தில் பிறந்தது, இவையெல்லாவற்றுக்கும் மேற்படவன்றோ “தததுபந்த மநாவஸிப்தே” என்று பொறிவாளர் பேசும்படியான பெருமை வாய்ந்த எம்பெருமானார் திருவடி ஸம்பந்தம் பெற்ற ஸ்ரீவைஷ்ணவஸந்தானத்திலே நாம் பிறக்கப்பெற்றது. இந்த ஹர்ஷப்பாகர்ஷத்தைக் காட்டுவதாம் * உன்றன்னைப் பிறவி பெறுந்தனை புண்ணியம்யாமுடையோமென்பது. உன்றன்னை யென்பதற்கு ‘உன்றன்னைக்கொண்டு’ என்று பொருள் கொள்வது மிகச் சிறக்கும். உன்றன்னால் என்றபடி.

(உருபுமயக்கம்.) * ஸ்ரீ லித்ஸாதஸ் தம் ஜநயதி தத்
 ச்ரேஷ்டம் ஜநம் * என்கிறபடியே நாங்கள் ச்ரேஷ்ட
 ஸ்ரீ லித்ஸாதஸ்மத்தை தேவரீர் திருவருளாலன்றோ
 பெற்றிருக்கிறோம். “யதீசுவர ஸ்ரீஸுவதிஸுபிதாசுவர
 நாம் ஸதாம் வஹாமி சரணம்புஜம் ப்ரணதிசாலிநா”
 என்று மஹாசாயர்கள் ஆசைப்படுவதற்குறுப்பானார்
 திரளிலென்றோ ஜனத்திருக்கிறோ மென்றவாறு.
 ஸ்வாமி திருவம்சத்தலே நாம் பிறக்கப்பெற்றது. நம்
 குலவுளக்காக ஸ்வாமி அவதரிக்கப்பெற்றது ஆகிய
 இரண்டும் இங்கு விவக்ஷிதமென்க.

29. சிற்றஞ்சிறுகாரே வந்துள்ளச்சேலித்து.

* ஏற்றைக்கு மேழைப் பிறவிக்கு முன்றன்றோ
 டெற்றோமேயாவோம் உனக்கே நாமாட் செய்வோ
 மென்பது நாமெல்லோரும் ஸ்வாமியை நோக்கிறே
 சொல்லத் தகுந்த வார்த்தை. ஆழ்வார்கள் * இருள்
 தருமா ஞாலத்துளிலிப் பிறவியான வேண்டாமென்
 றும், * உயக்களுத பற்பிறப்பிலென்னை மாற்றியென்
 றும். * ஆதலால் பிறன் வேண்டேனென்றும் புநர்ஜன்
 மத்தை வெறுத்துப் பேசுவார்கள் நாம் அப்படி
 வெறுக்கவேண்டா; எத்தனை ஜன்மங்களும் யதேஷ்ட
 மாக நோட்டும்; நெருகிற ஜன்மங்கள்தோறும் குப்
 போது நமக்கு வாய்த்திருப்பதுபோலவே எம்பெரு
 மானார் திவ்யஸூக்தி ஸூக்தங்களையே பருகும் பாக்கி
 யம் வாய்த்திடுமானால் பிறலியில் வெறுப்பு நமக்
 கேறுக்கு? ஒரு பிறப்பன்று, ஒன்பதினுபிரம் பிறப்பு
 மெப்போமக. அதற்குச் சளைப்போமல்லோம்;
 ஆனால் அப்பிறவியோறும் (உன்றன்றோடெற்றோமேயா
 வோம்) ‘இராமானுசனடியாச்’ எனனும் விருதுக்கு
 லோபமின்றிக்கே யிருக்கக் கடவோம். (உனக்கே நாம்
 ஆட்செய்வோம்) “வடுக நம்பி ஆழ்வானையு மாண்
 டானையும் இருகரைவரென்பர்” என்கிற பூதி வசந
 பூஷண ஸூக்தியின்படியே இரு கரைவராகாமே வடுக
 நம்பியைப் போலே ஸ்வாமிக்கே அடிமை செய்து
 கொண்டிருக்கக் கடவோம். ஆனால் “வாழி யெதி
 ராசன் வாழி யெதிராசன், வாழி யெதிராசனென்

வாழ்த்துவார் தாளிணையில் தாழ்த்துவார் விண்ணோர் தலை. என்று மாபுனிகளாளுளிச் செய்தபடியே நமக்குப் புனர்ஜன்ம மின்றிக்கே முக்தி ஸாம்ராஜ்யம் பிராப்தமாய்விடுமானாலும் * ஏரார் முயல்விட்டுக் காக்கைப் பின்போவதே * என்கிற திருமங்கையாழ்வாரறுஸந்தானமேயாயிருக்கக் கடவோம். * கையில் களியென்னக் கண்ணனைக் காட்டித்தரினும். உள்நாள் மெய்யில் பிறங்கிய சீரன்றி வேண்டிலன் யான் * என்ற அழதற்ரறுஸந்தானமே உறைத்திருக்கக் கடவது நமக்கு.

30. வங்கக்கடல் கடைந்த மாதவனை.

திருப்பாவை முப்பதுக்கும் வங்கக்கடல் கடைந்த மாதவன் தான் லக்ஷபூதன். கண்ணிராளை லக்ஷய பூதனாகக் கொள்ளுமவர்கள் தேவர்களில் பிரார்த்தனையினால் கடலைக் கடைந்து அழதங் கொடுத்து 'பலேக் ரவிர் ஹி கமலாலாபே ஸர்வச் ச்ரம' என்று பட்ட ராளுளிச் செய்தபடியே பிராட்டியையும் பெற்று மதிழ்ந்த எம்பெருமானைப் பொருளாகக் கொள்க. திருப்பாவை ஜீய்வென்ற திருநாமத்திற் கேற்ப எம் பெருமானாரைய திருப்பாவைக்கு லக்ஷய பூதராகக் கொள்ளுமவர்கள். இங்ஙன பொருள் காண்க:—
 •நிர்மத்க்ய ச்ருதி ஸாகராத்* என்றும் * நாமாய்ஹம் த்ரவிட வேதஸாகரம் * என்றும் கடலாகச் சொல்லப் பட்ட ஸர்ஸ்க்ருத த்ரவிட உபய வேதங்களையும் திருநாவின் மந்தரத்தால் கடைந்து "வசஸ்ஸுதாம்... ஸுமகஸோ பெளமா பிபந்த்வந்ஹம்" என்று ஸ்வாமி தாமே யருளிச்செய்தபடி நிலத்தேவர்கள் நித்யாநுபவம் பண்ண அழதமனித்தவர் ஸ்வாமி. (மாதவனை) மா—மஹத்தான. தவனை—தவத்தை (தபஸ்ஸை) யுடையவரை; மஹாதபஸ்ஸையென்ற படி. தபஸ்ஸிகளின் தலைவரன்றோ ஸ்வாமி எம்பெருமானார். (இங்கு இப்பரிகரைப்பார்.) இங்ஙன முப்பது பாசுரங்களுக்கும் நாம் காட்டின நிர்வாஹமும் * அணி புதுவைப் பைங்கமலத் தண்டெரியல் பட்டர்பிரான் கோதை திருவுள்ள முகந்ததே யென்று கொண்டு உபந்யாஸ கோஷ்டிகளிலெடுத்துரைக்குமவர்கள்.

• “செங்கண் திருமுகத்துச் செல்வத் திருமாலே லெங்
குந் திருவருள் பெற்று இன்புறுவர்” - “பீதகலாடைப்
பிரானார் பிரமகுருவாகி வந்த” - “எந்த பெரியாழ்வா
ரருளிச் செயலின்படியும், • ஸா முர்த்திர் முரமர்த
நஸ்ய ஐயநி” என்றஸப்ததிஸுவித்திப்படியும் ஸாக்ஷாத்
ஸ்ரீமந்நாராயணாவதாரமான எம்பெருபாருடைய
திருவருளை எங்கும் பெற்று • அம்ருதஸாக்ஷராத்
நிமக்ந ஸர்வாவயவாஸ் ஸுகமரஸீரந்” என்று தலைக்
கட்டிற் குயிற்று.

திருப்பாவை ஜீயச் திருவடிகளே சரணம்.